# בית משפט השלום בירושלים

**ת"א 19085-01-20 אמסלם נ' לבנת**

תיק חיצוני:

**בפני** כבוד השופטת הבכירה דורית פיינשטיין

**תובעים** דוד אמסלם

**נגד**

**נתבעים** לימור לבנת

**<u>פסק דין</u>**

1. בפני תביעה שעניינה פיצוי כספי בסך 142,596 ש"ח בגין פרסום לשון הרע, כמשמעותו בחוק איסור לשון הרע התשכ"ה-1965 וכן בקשה למתן צו לפרסום תיקון לפרסומים. התובע טוען כי הנתבעת פרסמה לשון הרע, שעה שטענה בשנת 2019 ובשנת 2024, שהתובע דרש ממנה למנות מקורבים לתפקידים בכירים במשרד החינוך בהתאם לרשימה מטעמו, ובתמורה יתמוך בה בבחירות הפנימיות בליכוד בשלהי שנת 2002. התובע טוען כי לא הציג לנתבעת רשימה ולא אמר דבר בנוגע לרשימה, ומדובר בלשון הרע. עוד טוען התובע כי בפרסומים אלה ביצעה הנתבעת עוולה של פרסום שקר מפגיע, וגם הפרה את עקרון תום הלב.
2. הנתבעת טוענת להגנת "אמת בפרסום" וכי התובע אכן ציין בשנת 2002 כי יתמוך בה בבחירות הפנימיות רק אם תמנה אנשים מרשימה שייתן לה. הנתבעת בן היתר נסמכת על פרסומים מוקדמים יותר, שבגינם התובע לא תבע אותה. בנוסף טוענת הנתבעת להגנת תום הלב.

**רקע עובדתי:**

3. שני הצדדים להליך הם אנשי ציבור ופוליטיקאים בכירים. שניהם חברי מפלגת הליכוד, וייצגו את בוחרי הליכוד בכנסת, ואף היו שרים בתפקידים שונים לאורך השנים. התובע במועד הגשת התביעה היה שר התקשורת, ותוך כדי ניהול התיק מונה לשר הדיגיטל הלאומי, ולשר במשרד המשפטים. בשנת 2002, המועד הרלבנטי לתביעה, היה התובע חבר מזכירות הליכוד ויו"ר מועצת סניף הליכוד בירושלים.
4. הנתבעת במועד הגשת התביעה כבר פרשה מעיסוקים פוליטיים, אך המשיכה לגלות מעורבות בחיים הציבוריים, במחלוקות שעל הפרק וגם התראיינה בנוגע לדברים שונים הקשורים בעשייתה הפוליטית, ובהתנהלות הליכוד בשנים האחרונות. יש לציין כי הנתבעת הביעה בשנים האחרונות, ביקורת רבה על הליכוד. בשנת 2002, הנתבעת כיהנה כשרת החינוך התרבות והספורט, ולפני כן כיהנה כשרת התקשורת.
5. בשנת 2002 התקיימו הליכי בחירות פנימיים בליכוד ( שיכונו להלן: הפריימריז) והנתבעת התמודדה על מקום גבוה ברשימת המועמדים של הליכוד לבחירות לכנסת. במסגרת

מסמך זה חתום דיגיטלי
חתימה מאובטחת ומוכרת

ההתמודדות נפגשה הנתבעת עם חברי מרכז הליכוד, ועמדה על הפרק השאלה אם תיפגש עם התובע וחבריו. התובע היה באותה עת יו"ר מועצת סניף הליכוד בירושלים, ועמד בראש מה שכונה באותה עת "החבורה הירושלמית". יש לציין כי התובע הסתייג מהגדרה זו במהלך הדיון, אך העדים מטעמו הסכימו כי כך כונו, בשל העובדה שהיו פעילי ליכוד וחברי מרכז בסניף ירושלים, ותמכו בתובע מראשית הקריירה הציבורית שלו. הן התובע והן הנתבעת לא היו מעוניינים להיפגש זה עם זה, בשל מחלוקות שהתעוררו ביניהם בעבר. הרקע למחלוקת היה שני מינויים במשרד החינוך שהנתבעת קידמה, והתובע התנגד להם. התובע הבהיר כי התנגד לפיטורים של מר בלוי שעבד במשרד החינוך עשרים שנים, והיה חבר של אביו, שכן פיטורים אלו נעשו לטענתו משיקולים פוליטיים. התובע גם הבהיר בנוגע לתפקיד השני שהיה במחלוקת, כי סבר שמר צ'רניחובסקי שהיה מוכר לו, צריך להתמנות למנהל חברת המתנסים, אך הנתבעת קידמה מינוי של מועמדת אחרת.

6. חרף ההתנגדות של שני הצדדים להיפגש זה עם זה ולדון בפריימריז, מר יעקב בן גור, שהיה גם הוא חבר במרכז הליכוד ומקורב לשני הצדדים, התעקש כי תתקיים פגישה, וזו אכן התקיימה. מועד הפגישה המדויק כבר לא זכור לאיש, אך מוסכם כי היא התקיימה בסוף נובמבר או ראשית דצמבר 2002 בביתו של מר יורם קארשי. בפגישה נכחו הנתבעת, מר בן גור ופעילים ירושלמים שמקורבים לתובע ובתוכם: יורם קארשי, יצחק (איציק) קויפמן, ערן הוכברג, ויואל קויפמן.

7. מוסכם על הכל כי הפגישה הייתה מתוחה, התובע העיר לנתבעת בעניין שני המינויים שהיו למורת רוחו, והנתבעת עזבה את המקום בכעס.

**הפרסומים מושא התביעה:**

8. ביום 7.10.2019 במסגרת תוכנית הטלוויזיה "הליכודניקים" ששודרה בערוץ 12 התייחסה הנתבעת לפגישה ואמרה, בין היתר, את הדברים הבאים: **"שם יושב דודו אמסלם ... ואומר לי דודי אמסלם, תשמעי, אנחנו ניתן לך רשימה של כל התפקידים, הכי בכירים במשרד החינוך ואנחנו ניתן לך את השמות, את מי למנות. אנחנו נגיד לך בדיוק את מי והתפקידים הכי בכירים וכולי וכולי, אני מקצרת את ...הסיפור וכשהוא מסיים אני אומרת לו ... אני מבקשת מכם שתורו לאנשים שלכם, שאף אחד אבל אף אחד לא יצביע בשבילי "**

9. התובע הגיש את התביעה לבית המשפט בינואר 2020, ותיקן אותה לאחר שהנתבעת פרסמה פרסומים נוספים, כמפורט להלן.

10. במהלך חודש יולי 2024 הנתבעת פרסמה ספר אוטוביוגרפי בהוצאת "ידיעות ספרים" שהופץ גם בדפוס וגם באופן דיגיטלי. בעמודים 242 – 245 כתבה הנתבעת את הדברים הבאים:

**"אמסלם, איש הקשר של הקבוצה הירושלמית, פנה אלי בעת כהונתי כשרת החינוך. הוא תבע ממני למנות לתפקיד מנכ"ל חברת המתנ"סים חבר שלו, שכיהן באותן שנים כמנהל חברת המתנסים בירושלים. סירבתי, משיקולים מקצועיים טהורים ...**

**לימים הוא הגיש לי דרישות נוספות, לפטר אנשים מסוימים ולמנות אחרים לתפקידים שונים ... היו עוד פניות ועוד דרישות מצידם של אחרים ... אלא שלא כולן היו אבסורדיות ולא כולן התנהלו בכוחניות כפי שאמסלם ניהל את דרישותיו.**

**סירובי למלא דרישות אלה גרם לכך שאמסלם נטר לי טינה, והוא העביר טינה זו גם לחבריו לקבוצה ... אמסלם דיבר: "תראי", אמר לי, "אנחנו מאוד כועסים עלייך, ובכלל לא רצינו לפגוש אותך, קובי (יעקב בן-גור, ד.פ.) לחץ עלינו.**

**אבל אם את רוצה שנתמוך בך, ניתן לך רשימה של התפקידים הכי בכירים במשרד, וניתן לך שמות את מי למנות לכל תפקיד. לא תפקידים זוטרים, רק התפקידים הכי בכירים"... הקשבתי בשקט גמור לנאומו של אמסלם..... שמעתי אותך, דודי, גם לי יש בקשה אליכם, בקשה שיהיה לכם קל מאוד למלא ... אני מבקשת שתיתנו הנחיה לכל האנשים שלכם, מהראשון ועד האחרון, שאף אחד מהם, אבל אף אחד, לא יצביע עבורי ... אירוע זה פורסם פעמים אחדות בכלי תקשורת שונים, ובעיקר בשני פרקי התוכנית "עובדה – הליכודניקים", ששודרה בערוץ 12 בשנת 2019.**

**בעקבות שידור התוכנית דרש דודי אמסלם ... את התנצלותי, ואיים שיגיש נגדי תביעת דיבה למותר לציין שלא התנצלתי, והוא אכן הגיש נגדי תביעת לשון הרע. עד לכתיבת שורות אלה, עדיין לא ניתנה פסיקה או החלטה בתביעה זו".**

גם על כריכת הספר ציינה הנתבעת כי ניהלה מאבקים "**מול תביעות מושחתות של חברים במרכז הליכוד**".

11. הנתבעת התראיינה בעקבות פרסום הספר וחזרה על הדברים בכתבה של עיתון YNET שפורסמה ביום 5.7.2024, ובמוסף סוף השבוע של העיתון "ידיעות אחרונות". באותו יום הנתבעת גם התראיינה לתכנית של אופירה אסייג וחיים לוינסון בערוץ 12 וחזרה על הדברים שעיקרם: "**הוא אמר שהם ייתנו לי רשימה של התפקידים הכי בכירים, ואני אמנה את האנשים שיתנו לי**".

**תמצית טענות הצדדים:**

**טענות התובע:**

12. התובע טוען כי מעולם לא דיבר עם הנתבעת על רשימת מינויים ולא התנה את ההצבעה עבורה בפריימריז במינויים אלו, שכן ממילא הוא לא התכוון להצביע עבורה. התובע טוען כי פרסום זה מציג אותו כמושחת, וכמי שניסה לרקום עסקת שוחד מול הנתבעת. לטענת התובע דברי הנתבעת מבזים ומשפילים אותו, והם נאמרו מתוך כוונה לפגוע בו ולהשחיר את פניו. על כן התובע דורש כפל פיצויי ללא הוכחת נזק בהתאם לסעיף 7(א)(ג)חוק איסור לשון הרע.

13. התובע גם טוען כי הנתבעת ביצעה עוולה של "שקר מפגיע" בניגוד לסעיף 58 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] מתוך כוונה לפגוע בשמו הטוב של התובע. לבסוף טוען התובע כי הנתבעת הפרה את עקרון תום הלב, והפרת חובה חקוקה כאשר הפרה את חוק לשון הרע וחוק העוולות המסחריות.

14. התובע אף טען כי הפרסומים גרמו נזק למוניטין שלו ועל כן על הנתבעת לפצות אותו בסכום המבוקש בכתב התביעה ולתקן את הפרסומים ולהכחיש אותם.

**טענות הנתבעת:**

15. הנתבעת טוענת כי הפרסומים לא היו בגדר לשון הרע, שכן התובע עצמו מצהיר "תחת כל עץ רענן" כי הוא מעוניין לקדם מקורבים לתפקידים בכירים. באותו הקשר הנתבעת מוסיפה כי לתובע אין שם טוב, שכן הוא אחראי לקידום "חוק הג'ובים" ביטול רשימת הדירקטורים לחברות ממשלתיות, וטוען כי יש לקדם חברי ליכוד ואנשים שמוכרים לו לתפקידים ממשלתיים.

16. ככל ויקבע כי הפרסומים הם לשון הרע, הרי שהנתבעת טוענת גם להגנת אמת בפרסום, שכן לדבריה הפגישה התנהלה כפי שהיא טוענת, והתובע אכן הציע לה תמיכה בפריימריז אל מול מינוי מקורבים לתפקידים בכירים במשרד החינוך.

17. לחילופין טוענת הנתבעת להגנת תום הלב. במסגרת הגנת סעיף 15(2), המקנה הגנה כאשר היחסים בין המפרסם לשומע מטילים "חובה חוקית, מוסרית או חברתית" לבצע את הפרסום". טוענת הנתבעת כי כנבחרת ציבור וכשרה לשעבר, חלה עליה חובה מוסרית וחברתית ליידע את הציבור בדברים. תיאור הפגישה של הנתבעת עם התובע נועד, לשיטתה, "להתריע ולהוקיע התנהלות מסוג זה, שיש להוקיע לאלתר בכלל, ובפרט במפלגת הליכוד."

18. בנוסף, הנתבעת טוענת להגנת הבעת דעה לפי סעיף 15(4) לחוק, המגנה על פרסום שהוא הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד ציבורי או בקשר לעניין ציבורי. הנתבעת מבהירה כי דבריה היו דברי אמת המבוססים על עובדות נכונות, ומשציינה את העובדות כפי שאירעו בפועל, קמה לה הזכות להביע עליהן דעה.

19. בכל הנוגע לטענות התובע בדבר עוולת שקר מפריע, הנתבעת טוענת כי אחד מיסודות העוולה הוא נזק ממוני, ונזק כאמור לא נגרם לתובע ולא הוכח. בעניין הטענה בדבר הפרת חובת תום הלב, הרי שהנתבעת גורסת כי כלל אין עוולה כזו.

**דיון והכרעה:**

20. אתייחס תחילה לטענות התובע שאינן עוסקת בפרסום לשון הרע, ולאחר מכן אפנה לדון בשאלה אם הפרסומים הם לשון הרע, והאם יש לנתבעת הגנה כנגד טענת לשון הרע.

**שקר מפגיע:**

21. סעיף 58 לפקודת הנזיקין קובע כי

**"(א)שקר מפגיע הוא פרסום הודעה כוזבת בזדון, בין בעל פה ובין בדרך אחרת, בנוגע לעסקו של אדם, למשלח ידו, למקצועו, או לטובין שלו או לזכות קנין שלו; אך לא ייפרע אדם פיצויים בעד פרסום כזה, אלא אם סבל על ידי כך נזק ממון.**

**(ב)"פרסום", לענין סעיף זה – כמשמעותו בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965"**

בניגוד לעוולת לשון הרע, שהוכחת נזק ממוני אינו תנאי לקבלת פיצויי מכוחה, הרי שעוולת שקר מפגיע מחייבת הוכחה של נזק ממון. לא די בכך שהתובע יטען שהוא איש ציבור ותלוי בשמו הטוב, ומשזה נפגע הרי שנגרם לו נזק ממון, אלא עליו להוכיח בראיות כי אכן נגרם לו נזק. התובע לא צירף כל ראיה לנזק ממון, ובהיותו איש ציבור הרי שמן המפורסמות היא כי הוא המשיך מאז הפרסום ועד היום לכהן כשר, מונה לתפקידים נוספים וחדשים ומשרתו כלל לא נפגעה.

22. על כן אין לתובע עילת תביעה מכוח עוולה זו.

**חובת תום הלב וחוקים נוספים:**

23. התובע גם טען כי הנתבעת הפרה את חובת תום הלב והפרה את חוק העוולות המסחריות, אך טענות אלו לא פורטו ולא נומקו, ואינן רלבנטיות כלל בעניינו. אין חובת תום לב כללית, ובוודאי לא במקרה זה, והעוולות המסחריות נוגעות לעוסקים, ואילו במקרה זה גם התובע
24. לפיכך גם טענה זו נדחית.

**פרסום לשון הרע:**

25. לא ניתן לחלוק על כך, שהדברים שהנתבעת אמרה בראיונות בטלוויזיה וכתבה באוטוביוגרפיה שלה, זכו לפרסום נרחב. מכאן שאין צורך לדון בשאלת הפרסום אך יש לבחון אם תוכן הפרסום מהווה לשון הרע.

26. שאלת סיווגו של הפרסום כ"לשון הרע" מהווה את שער הכניסה להליך זה, ובעניין זה טוען התובע כי דברי הנתבעת בתוכנית "הליכודניקים" ובספרה האוטוביוגרפי הם לשון הרע. התובע מדגיש כי ייחוס מעשי סחיטה, שוחד, והכתבת מינויים תמורת תמיכה פוליטית, פוגע בשמו הטוב ובמוניטין שלו כאיש ציבור וכשר בכיר בממשלה. לטענתו, הפרסום מציג אותו באור עברייני ומושחת בפני הציבור הרחב.
27. מנגד, הנתבעת כופרת מכל וכל בהיות הפרסום "לשון הרע", וטוענת כי התובע אינו נהנה מ"שם טוב" בהקשר הספציפי של מינוי מקורבים. לטענתה, מאחר שהדברים שנאמרו תואמים לחלוטין את תפיסת עולמו המוצהרת של התובע, בדבר קידום מקורבים וחברים לתפקידי מפתח, הרי שאין בפרסום משום ביזוי, השפלה או פגיעה אובייקטיבית בהערכתו הציבורית.

28. נקודת המוצא הנורמטיבית היא המבחן האובייקטיבי של "האדם הסביר" – כיצד הציבור הרחב קולט ומפרש את הפרסום ,בנסיבות העניין. פרסום זה שהחל בתוכנית טלוויזיה שעוסקת הליכוד, והמשיך באוטוביוגרפיה וכתבות שנוגעות לספר, הוא פרסום שמלכתחילה מטרתו הייתה לבקר את התנהלות הליכוד כיום בכלל, ואת התנהגות התובע בפרט.

29. גם על פי הפסיקה המרחיבה את חופש הביטוי כלפי אנשי ציבור, לשם פעילות תקינה ודמוקרטית, נקבע כי שמו הטוב של איש ציבור אינו הפקר. ( ראו סיכום הגישות ע"א (מחוזי חי') 20665-02-19 **חיים צורי נ' שגיא ישראל קרשובר** (נבו 16.6.2019)). האשמות במעשים על גבול הפלילים חוצות את גבול חופש הביטוי גם בעניינו של איש ציבור.

30. אין בידי לקבל את תזת הנתבעת המנסה לייצר זהות בין תמיכה במינויים פוליטיים, ומינוי אנשים בעלי תפיסת עולם ימנית לתפקידים בשירות הציבורי, לבין ייחוס של מעשה שעשוי להתפרש כמעשה פלילי: ספק שוחד, ספק סחיטה. הפרסום עשוי להתפרש בעיני הקורא הסביר כפרסום שמייחס לתובע גישה מושחתת של מינוי מקורבים, יחד עם הטיה של תוצאות הפריימריז לשם קבלת תמורה פוליטית ועל הוא נחשב לשון הרע כמשמעותו בחוק.

**הגנות:**

31. משקבעתי כי מדובר בפרסום המהווה "לשון הרע" כהגדרתו בחוק הרי שיש לבחון את התקיימות הגנות "אמת בפרסום" או תום הלב. יוזכר כי הנטל בעניין זה רובץ לפתחה של הנתבעת.

**אמת בפרסום:**

32. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, מתייחס להגנה המרכזית שנתבעים יכולים לטעון לה כאשר נקבע שהם פירסמו לשון הרע **"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש"**.

33. הנתבעת הפנתה לארבע כתבות שהתפרסמו בסמוך לפגישה כדי לתמוך בגרסתה שהדברים גם נאמרו על ידה בשעתו, והם אמת. הנתבעת הדגישה כי בשל העובדה שהפרסומים במועד שסמוך לאירוע היו אמת, התובע לא הגיש נגדה תביעה בשעתו.

34. הכתבה הראשונה היא כתבתו של גידי וייץ בידיעות אחרונות מיום 13.12.2002 "**200 אלף במזוודה עבור קולות החברים**" כתבה זו נפתחת בתיאור של הפגישה, אך אין אזכור לתובע, אין אזכור לקבוצה הירושלמית, ודווקא מצוין כי הדמות המרכזית בפגישה הייתה מר יצחק קויפמן. על פי הכתבה מר קויפמן ייצג קבוצה של 100 חרדים, חברי מרכז הליכוד, והנתבעת הייתה מעוניינת להיפגש עמו, שכן היא הבינה שהחרדים לא יתמכו בה. קויפמן על פי הנטען הבהיר כי לא יתמכו בה בשל פיטורי בלוי והמינוי לחברת המתנ"סים. בניגוד לנטען על ידי הנתבעת הרי שבכתבה זו, אין זכר לדרישה לבצע מינויים בעתיד בתמורה לתמיכה בפריימריז. העוזרת ומנהלת הלשכה של הנתבעת שמסרה את התגובה לעיתון העידה כי התגובה הייתה לאחר היוועצות עם הנתבעת, והיא לא הייתה מגיבה על דעת עצמה.

35. הכתבה השנייה היא של הכתב שלום ירושלמי ובה מצוין בעניינה של הנתבעת כי "**השרה לימור לבנת עמדה על הכוונות של הקבוצה הירושלמית מזה תקופה ארוכה. לבנת סירבה למנות כמה אנשים לתפקידים בכירים במשרדה, בטענה שהם לא נראים לה ראויים. לפני שלושה שבועות זומנה לבית המפואר של אחד מראשי הקבוצה, יורם קרשי, בשכונת מלחה בירושלים. בפגישה העלו הנוכחים, קויפמן, דודו אמסלם, קרשי ואחרים את דרישותיהם למשרות, וטענו כי מדובר באנשי מקצוע ראויים, שאינם שייכים בהכרח לליכוד. אחת התביעות הייתה למנות את צבי צ'רניחובסקי למנכ"ל החברה למתנסים.**

**לבנת סרבה בתוקף "הייתי שרת החינוך, שרת תקשורת וחברת כנסת מי שחושב שאני מייצגת טוב את הליכוד שיצביע עבורי ומי שלא שלא יצביע" אמרה. אנשי הקבוצה פירשו את הדברים כמעשה שחץ והחליטו לנתק את הקשרים עם לבנת. כמה מאנשי הקבוצה אמרו כי אנשי לבנת איימו שיש תג מחיר לחוסר התמיכה. לבנת אמרה "הייתי אמורה לזחול אליהם ולא רציתי".**

**לבנת ... ואחרים שלא ענו על הדרישות של הקבוצה הירושלמית נמחקו כאמור מרשימת המומלצים שלה, שכונתה במרכז הליכוד "רשימת הזהב".... ".**

36. המשפט האחרון בחלק שצוטט על ידי, תומך במידת מה בגרסת של הנתבעת, שכן לכאורה היו דרישות ולכאורה מי שלא מילא אחר הדרישות נמחק מרשימת המועמדים שזכו לתמיכת הקבוצה הירושלמית. אך משפט זה לא בהכרח מתייחס למינויים בכירים בעתיד, והוא גם עומד בסתירה לעדויות הן מטעם התובע והן מטעם הנתבעת, לפיהן היה ברור עוד לפני הפגישה כי הקבוצה הירושלמית לא תתמוך בנתבעת בפריימריז. הנתבעת והתובע עמדו על כך שחוסר התמיכה היה בגלל כעס שנגע לשני מינויים בעבר, ואילו אחד מהעדים מטעם התובע העיד כי ממילא הקבוצה לא הייתה תומכת בנתבעת שכן הם היו תומכים באשה אחת בלבד, וזו הייתה גב' ציפי לבני. מכאן שגם כתבה זו לא תומכת בטענות הנתבעת כי בסמוך לפגישה כבר התראיינה וסיפרה את גרסתה, כפי שהיא כיום.

37. הכתבה השלישית שהנתבעת צירפה היא כתבה שפורסמה בשנת 2003 על ידי אפרת וייס ודנה בכור בYNET שכותרתה "פעילי הליכוד הירושלמי שוחררו למעצר בית". הכתבה מסקרת את מעצרם של קרשי, קויפמן והתובע בחשד לזיוף טופסי בחירות. אבהיר מיד ואדגיש כי כנגד התובע לא הוגש כתב אישום.. לעניינו אציין כי בכתבה נכתב כך:

" **כמעט כל בכירי הליכוד נפגשו עם "החבורה הירושלמית" לפני בחירת חברי הכנסת, בניסיון לגייס את תמיכתם. בין הנפגשים היו גם לימור לבנת, שלא זכתה לתמיכת החבורה לאחר שסירבה להבטיח להם מינויים...**".

כתבה זו תומכת בגרסתה של הנתבעת, אך לא ברור אם מדובר בהבעת דעה או פרשנות של הכתבות לדברים שנכתבו בכתבות מוקדמות יותר. יוער גם כי המוקד של הכתבה הוא

הדיווח על מעצרם של הפעילים, והדברים שנכתבו בנוגע לחבורה הירושלמית, נועדו להבהיר מי הם ומה כוחם בליכוד.

38. הכתבה הרביעית שפורסמה בשנת 2005 עסקה באירועי חשדות בשוחד בליכוד, שלא קשורות לתובע בשום צורה ודרך, אך התייחסו לקויפמן ולחבורה הירושלמית וכך נכתב **"ללימור לבנת הסבירו לא תזכה בתמיכתם, כיוון שלא דאגה למנות אנשי שלומם לתפקידים במשרד החינוך".**
גם כתבה זו לא מתייחסת למינויים עתידים ועולה בקנה אחד עם גרסתו של התובע.

39. הכתבה החמישית שפורסמה בדה מרקר בשנת 2007 על ידי גידי וייץ מתייחסת לפרשת רשות המיסים בה נחקרו קארשי, קויפמן והתובע. יודגש שוב כי כנגד התובע לא הוגש כתב אישום.

**"לימור לבנת סיפרה השבוע לחבריה בכנסת על מפגש שקיימה עם קארשי וחבריו לפני הבחירות ההן." הם אמרו לי שיש להם 120 חיילים, שהם הפסיקו להיות פראיירים, שהם רוצים מינויים בכירים ביותר וגם שהם יקבעו את המינויים בעצמם. זה היה בצורה הבוטה ביותר" לפי חברי הקבוצה, סיפור המפגש ביניהם לבין לבנת היה מורכב יותר. כמה ימים לפני הבחירות התבקש קארשי על ידי קובי בן גור, בעצמו מתמודד לכנסת ממקורבי לבנת, לפגוש את לבנת בדחיפות. לאוזניה של השרה גונבו אז ידיעות כי קארשי, קויפמן וחבריהם מוחקים אותה מרשימת המועמדים המומלצת לכנסת. ימים ספורים לפני הגונג, בשעה עשר בלילה, הגיעה לבנת מלווה בבן גור לביתו המפואר של קארשי בשכונת מלחה בירושלים." דיברתי עם העוזרים שלי לפני שהגעתי לכאן" אמרה לבנת למשתתפים ווידאתי שהבקשות שלכם התקבלו במלואן "חברי הקבוצה קצפו בזעם והזכירו ללבנת נשכחות. "ביקשנו ממך למנות חבר שלנו, מנדי בלוי, לעמוד בראש מערכת החינוך של חב"ד. לא עשית את זה ואנחנו הושפלנו. טענת בפנינו פעמיים כי רון לאודר אוסר עלייך למנות אותו ואת לא יכולה לפגוע בו ".אי לכך הסבירו החברים, את מחוץ לרשימה שלנו. שלאודר יעזור לך. עוד הזכירו לה שסירבה למנות את המועמד שלהם למנכ"ל החברה למתנ"סים. כשלבנת אמרה להם שהמינוי שהציעו אינו ראוי, השיב לה איש הקבוצה אמסלם :"ואת ראויה להיות שרת חינוך ? בקושי 12 שנות לימוד יש לך ". דוד אמסלם, השבוע "לבנת מנסה לעשות על גבנו הון פוליטי ולהצטייר כצדיקה גדולה. נוח היום לפוליטיקאים שאמרנו להם בפנים שלא נצביע עבורם".**

40. כתבה זו שפורסמה יותר מארבע שנים אחרי הפגישה תומכת בכך שזו היתה גרסתה של נתבעת כבר בשנת 2007 אך אין בה כדי להעיד כי פרסום זה היה אמת. באי כוח הנתבעת הפליגו בחקירה הנגדית כאשר שאלו את התובע שוב ושוב מדוע לא תבע את הנתבעת כבר בשעתו אך אמינה עלי גרסת התובע כי באותה עת היה עסוק בהדיפת החקירה הפלילית, לא היה לו די כסף לתבוע, וגם להבנתי מעמדו הציבורי מול מעמד של הנתבעת לא איפשר לו לתבוע.

41. האם הנתבעת הוכיחה את טענת האמת בפרסום מכוח עדות והעדות של העדים מטעמה בהליך שבפני. ראשית אומר כי אני מתקשה להאמין כי מישהו מהצדדים או העדים זוכר את הפגישה לאשורה, ולטעמי בחלוף 25 שנים מאז הפגישה הרי שכל צד גיבש לעצמו גרסה, סיפר אותה לאנשים שונים, והוא זוכר את הגרסה המגובשת ולא את הפגישה עצמה.

42. יאמר מיד כי גם התובע וגם הנתבעת לא סתרו את גרסתם, אך התובע הפליג ותיאר באריכות את עמדתו לגבי מינויים של אנשים עם תפיסת עולם ימנית לאומית כתוצאה מהפרימידה של בחירות דמוקרטיות. התובע גם אישר כי רב עם שרים אחרים על מינויים או פיטורים שפגעו בחברי ליכוד, ואף הקפיא מינויים בתפקידו כשר הממונה על רשות החברות, כאשר לא הוצגו מועמדים בעלי עמדות פוליטיות קרובות לאלו של הליכוד. יחד עם זאת התובע הדגיש כי מעולם לא סחר במינויים עתידיים תמורת תמיכה פוליטית.

43. כזכור הנטל הוא על הנתבעת, וקושי ראשוני הוא שהיא היתה לבד בפגישה ויכולה להזמין לעדות רק עדים ששמעו על הפגישה מפיה. עתה אתייחס לעדויות מטעמה. העובדת הראשונה שהעידה מטעמה, העידה כי היא זוכרת שהשיבה לעיתונות כפי שהנתבעת הנחתה אותה אך לא העובדת לא הזכירה כאשר הגיבה לעיתונות את התובע ולא הזכירה מינויים עתידיים כתנאי לתמיכה בפריימריז. העדה השניה, שעבדה עם הנתבעת עוד משנת 1997, העידה כי הנתבעת התקשרה אליה נסערת מהרכב לאחר הפגישה ודיברה על הדרישה לבצע מינויים עתידיים בכפוף לתמיכה. העדה לא זכרה במדיוק את פיטורי מר בלוי, וביחס למר צרנחובסקי הרי שהיא סברה שמדובר במינוי עתידי, בעוד שהליך המינויים לחברת המתנסים הסתיים כבר בשנת 2001. כלומר העדה לא זכרה את שהנתבעת סיפרה לה על הפגישה, ולא הבחינה בין מינויים בעבר לבין התחייבות לבצע מנויים בעתיד.

44. הנהג של הנתבעת טען בתצהיר מטעמו כי לאחר הפגישה הסיעה את הנתבעת ואת מר בן גור ותיאר בפרוטרוט בסעיף 12 את דבריה של הנתבעת, מתוך כעס, על הדרישה למנות את אנשי שלומם לתפקידים. הנהג גם העיד כי זכור לו במפורש שהנתבעת אמרה שנאמר לה: אנחנו נגיד לך לאיזה תפקידים אנחנו רוצים שתמני ואת מי. בחקירה הנגדית לעומת זאת טען הנהג

כי שמע את הנתבעת ואת מר בן גור מתווכחים אם הנתבעת תחזור פנימה או לא, ובסופו של דבר הנתבעת אמרה שהיא הולכת ונכנסה לרכב, ובן גור בעקבותיה. בתשובה לשאלה ישירה הנהג אמר כי הוא לא יודע מה היה באותה פגישה והוא לא שמע על כך ברכב. מכאן שהנהג סתר את הפרט המהותי ביותר בתצהירו.

45. העד יואב בלום,שהיה פעיל בקמפיין הבחירות של הנתבעת, לא סתר את תצהירו ונחקר בקצרה, ואישר כי אין לו ידיעה אישית על הפגישה אלא רק מתוך דברים שהנתבעת סיפרה לו. יש לציין כי העד טען שהנתבעת סיפרה לו לפני הפגישה כי היא מקווה לקבל את תמיכת הקבוצה הירושלמית וזאת בניגוד לתצהירה ועדותה כי לא רצתה להיפגש עם הקבוצה הירושלמית ולא הניחה שתקבל את תמיכתם.

46. גם אייל ארד, שעבד כיועץ תקשורת בליכוד באותה עת, לא סתר את גרסתו ואישר כי הנתבעת אמרה לו מספר ימים לאחר הפגישה כי נאמר לה שתנאי לתמיכה בה הוא מינוי אנשים לפי רשימה, בלי לשאול שאלות. כמובן שמדובר בעדות שמועה.

47. מכאן שאין תמיכה ממשית לעדות הנתבעת, ונוכח הכתבות שפורסמו זמן קצר לאחר הפגישה הרי שאני קובעת שהיא לא הרימה את הנטל ולא הוכיחה כי עומדת לה הגנת אמת בפרסום. אני ערה לכך שגם העדויות של חלק מעדים מטעם התובע אינן נטולות מקשיים, במיוחד שעה שבן גור, קארשי וקויפמן הורשעו בפלילים, ובתי המשפט התייחסו באופן שלילי ביותר לאמינותם. יחד עם זאת עדותם של מר יואל קויפמן (אחיו של יצחק קויפמן) ושל ערן הוכברג לא נסתרה והם נכחו בפגישה ועדותם היא ממקור ראשון.

48. על כן אני דוחה את ההגנה של הנתבעת בדבר "אמת בפרסום".

**הגנת תום הלב וחובה מוסרית לפרסם:**

49. סעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע קובע: **"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו: (2)היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום"**

50. הנתבעת טוענת כי בהיותה שרה לשעבר בממשלת ישראל, מטעם אותה מפלגה כמו התובע, הרי שהיא חשה חובה מוסרית וחברתית לפרסם את שהתרחש בחדרי חדרים עוד לפני שהתובע הפך לח"כ ושר. אין בידי לקבל כי טענה זו נטענת בתום לב.

ראשית לא ברור מדוע פרסום מפורש של טענות הנתבעת בעניינו של התובע לא היה מיד לאחר הפריימריז של שנת 2002, כאשר במועד זה גם היתה לנתבעת אותה חובה מוסרית וגם הפרסום היה יכול למנוע את מינוי התובע לשלל תפקידים.

שנית, לטעמי הנתבעת פעלה בחוסר תום לב כאשר חזרה על הפרסום תוך כדי ניהול ההליכים המשפטיים בתיק זה. בשלב שבו התובעת פירסמה את הספר והתראיינה לגביו, היה כבר פרסום ראשוני בערוץ 12 שהחשיפה שלו היתה גדולה מאוד. לא ברור מדוע הנתבעת טוענת שסברה שמוטלת עליה חובה לשוב ולפרסם את אותו פרסום ממש, שוב ושוב בכלי תקשורת נוספים.

אוסיף ואציין כי פרסום הדברים שוב ושוב, חורג מגדר הסביר, וזאת בניגוד להוראות הדין הנוגעות לסעיף 15(2).

51. על כן אני דוחה את טענות הנתבעת בעניין הגנה זו.

**הגנת תום הלב והבעת דעה:**

52. הגנת תום הלב והבעת דעה בהתאם לסעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע היא "**במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו: (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות**".

53. הנתבעת טוענת כי הביעה את דעתה על התנהגות הנתבע בתפקיד ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבורי. לטענתה היא סברה שהיא מתבססת על אמת עובדתית ועל בסיס אמת זו, הביעה את דעתה.

54. טענה זו נדחית. הפסיקה קבעה כי פרסום עובדתי מתיימר לשקף מציאות אובייקטיבית ואילו הבעת דעה מבטאת עמדה סובייקטיבית. (ראו דנ"א 2121/12 **פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך**, סז(1) 667 (2014) ובמילים אחרות קביעה עובדתית ניתנת להוכחה ואילו אדם" מן היישוב "מבין כי דעה היא סובייקטיבית. (ראו רע"א 817/23 **עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר** נבו 30.5.2023. בענייננו כלל טענתה של הנתבעת היא טענה עובדתית ואין בה הבעת דעה סובייקטיבי.

על כן אני קובעת כי התביעה מתקבלת. בשים לב לכך שמדובר בפרסומים שעוסקים באירועים שהיו (או לא היו) לפי 25 שנים, ולעמדתו הנחרצת של התובע בעניין מינויים פוליטיים לתפקידים ציבורים מצד אחד, ולכך שהנתבעת הגדילה לעשות וחזרה על הפרסומים שוב ושוב תוך כדי הליך זה, ופרסומים

אלו רומזים למעשים פליליים, הרי שאני קובעת כי הנתבעת תפצה את התובע בסכום של 85,000 ₪. בנוסף תישא הנתבעת בשכר טרחת בא כוח התובע בסך 10,000 ₪ כולל מע"מ ובהוצאות התובע בסך 3,500 ₪. סכומים אלו יישאו ריבית שקלית כדין מיום מתן פסק הדין.

בכל הנוגע להסרת הפרסומים ותיקונם, הרי שאם הנתבעת תפרסם מהדורה נוספת של האוטוביוגרפיה שלה עליה למחוק את כל הטענות הנוגעות לתובע והם מושא תביעה זו. לגבי סעדים נוספים, הרי שיש להניח כי לתובע יש את האמצעים והיכולת להפיץ את פסק הדין בתקשורת, כרצונו.

ניתן היום, כ"ו אלול תשפ"ו, 08 ספטמבר 2026, בהעדר הצדדים.

דורית פיינשטיין, שופטת בכירה

שלום ירושלים
נאמן למקור
5420047